

DRUSTVO OTPORA

Za popularizaciju kulture otpora i solidarnosti

11. broj (rujan, 2020.)

11. broj

Ovo izdanje časopisa je 11. broj Društva otpora, koji izlazi od 2013. godine u izdavaštvu Mreže anarhista (MASA-FAO-IFA). Svi dosadašnji brojevi dostupni su online za čitanje na issuu.com/drustvootpora i za skidanje u PDF formatu na masari.noblogs.org/glasilo/. Časopis donosi anarhističku teoriju, povijest, analize, praksu i pregled srodnih društvenih gibanja komentirajući ih s anarhističkih pozicija.

U ovom broju čitajte

Donosimo podršku anti-policijskom ustanku u Americi, pismo grčkih anarhista američkim anarhistima i široj javnosti, možda kao najbitnije teme ovog broja zbog izuzetnog značaja masovnog pokreta BLM, koji je svojom agresivnošću napravio pomak, koji nikada ne bi bio moguć npr. izlascima na izbore. Čitajte o dijalogu Makhna i Durrutija u Parizu 1927., priču o španjolskoj anarhističkoj grupi 'Los Solidarios' iz 1920-ih i 30-ih, koja je odigrala izuzetnu ulogu u radničkom pokretu i revoluciji. Nešto sitno o koroni i lupanju na kriva vrata s teorijama zavjere, naspram fokusa na društvene probleme i životni standard. Kratku priču Ognjena Ivanova 'Tri puta sam vidio pištolj maršala', povijesnu anegdotu Trockija i Voljina u tekstu 'Koliko vrijedi riječ tipičnog komuniste', simboličan tekst o godišnjici osnivanja španjolskog

FAI-ja. Recenziju knjige 'Slobodne žene' (DAF), isječak o šefu kontraobavještajne službe mahnovista. Za kraj najavu partija solidarnosti za samoorganizirani kolektiv 'SOS team Kladuša', koji pomaže izbjeglicama u BiH. Uživajte!

Pratite nas na društvenim mrežama: Youtube kanal: 'Li berteri', facebook.com/IstraKvarnerResist, mrezaanarhista.wordpress.com, twitter.com/mrezaanarhista, masais.noblogs.org

Podrška anti-polijskom ustanku u Americi

Ovih dana mogli smo vidjeti kotrljanje narodnog bijesa u Americi, potaknutog svirepim ubojstvom neoružanog mirnog sredovječnog crnca George Floyda u Minneapolisu, od strane od prije poznatog rasističkog policajca, koji ga je ugušio do smrti klečeći mu koljenom na vratu - dok je bio zavezan s lisicama na leđima i molio ga za život usred bijela dana.

Oni koji prate vijesti iz Amerike znaju da ovo nije prvi takav slučaj te da su u toj zemlji izgledi da umrete pri susretu s policijom izrazito veliki, pogotovo ako ste dio nekakve 'manjine'. To ne čudi nikoga ni tko je upoznat s porijeklom i temeljima moderne policije u Americi, koja je nastala kao naoružana skupina tzv. 'slave patrols' u zemlji koja je gotovo u potpunosti izgrađena na crnačkom robovskom radu, kolonizaciji, genocidu nad domicilnom populacijom Indijanaca i modernim imperijalizmom.

Prijezir kojih ovih dana pokazuju uglavnom mainstream mediji, ali i 'zabrinuti građani' zbog uništavanja privatnog vlasništva - demonstriraju koliko smo truli kao društvo, čije 'krokodilske suze' naviru na slike paleža policijskih automobila, stanica, luksuznih građevina, eksproprijacije dućana robom, odjećom i hranom, ali ne i na sistematsko oduzimanje ljudskih života.

Raduje nas količina gnjeva otpuštenog i usmjerenog od strane naroda, pogotovo onog siromašnijeg i potlačenog dijela koji je ciljano usmjeren u klasne simbole svega onoga što predstavlja represiju, robovanje i licemjerje modernog društva u srcu tog kapitalističkog čudovišta, koje hara cijelim svijetom ratnim sredstvima u potrazi za profitom. Ne puštamo niti jednu suzu za uništenim privatnim vlasništvom, jer smatramo da sve policijske stanice, automobili, trgovački centri i luksuzne građevine ne vrijede ni kao jedan ljudski život.

Neka ovaj 'plamen iz Amerike' bude svijetlo svima koji posustaju i gube nadu u srazu sa svojim mediokritetskim zajednicama, pasivnim radnicima i studentima, privatizacijom javnih dobara te pogoršanjem radnih uvjeta i povećanjem policijskih ovlasti pod izgovorom 'korona virusa'. Imajte na umu da se ispod svega toga nalazi uspavano srce dobrog i poštenog naroda, umrtvljenog beskonačnom repetitijom propagande vladajućih, nebrojenim porazima na radnim mjestima i u zajednicama u sukobu s gazdama i političarima, te konzumerizmom modernog društva.

Nikada ne znate što bi mogla biti iskra, koja će zapaliti sve...

Mreža anarhista (31.5.2020.)

Izvor: <https://mrezaanarhista.wordpress.com/2020/05/31/podrška-anti-polijskom-ustanku-u-americi/>

Otvoreno pismo grčkih anarhista američkoj javnosti i anarhistima

S uzbuđenjem, nesigurnošću, nadom i tugom promatramo što se događa na ulicama američkih gradova poslije rasističkog ubojstva Afroamerikanca Geoga Floyda. Naše misli su s vama, naša solidarnost će biti izražena u djelovanju. Vi ste ti koji se bore u srcu super-sile, koja s drugima, dominira planetom. Nalazite se u onome što ostatak svijeta vidi kao 'središte svijeta'. Stoga, slike i izvještaje koje dobivamo s prosvjeda, sukoba i iz propagandnog rata imaju povijesnu vrijednost i učinak puno širi nego samo unutar granica Sjedinjenih Država. Utječete na nas puno više nego što bi mi ikada mogli na vas, bez obzira što učinili.

Ne možemo razgovarati o smjeru vaše borbe niti vam išta sugerirati. Razlike između grčkih i američkih uvjeta su takve da oblikuju potpuno drugačiji teren. Mi nemamo manjina s istim socijalnim karakteristikama kakve imaju Afroamerikanci u SAD-u. Ovdje je sustavni rasizam usmjeren prema izbjeglicama,

Romima i nekim etničkim manjinama koje su geografski izolirane. Suočeni smo s represijom države koja je barbarska kao i svaka druga, ali s manje resursa nego što ih ima SAD, kojoj i nedostaje njen 'imperijalni' ponos. Ovdje imamo samo 10 milijuna ljudi i dvije metropole... Jedina razumna stvar za učiniti je podijeliti s vama svoja iskustva iz sličnih događaja koja bi, unatoč razlikama u okolnostima, mogla pridonijeti izboru ljudi u borbi na koje će biti prisiljeni naići, kao što je to slučaj u svakom takvom buntu u povijesti. Na kraju, grčka država je i s a m a p o s e b i n a p r e d n a kapitalistička, zapadnjačka imperijalistička sila s buržoaskom demokracijom, s medijima slične degeneracije kao u Americi, i s dosta rasista i fašista.

I tako, policajci su 2008. godine ubili petnaestogodišnjaka u povijesno radikalnoj regiji Atene, Eksarhiji. Diljem zemlje doživjeli smo mjesec dana masovne pobune protiv barbarske države, pobune predvođene mladima i drugim radikalnim političkim silama - s anarhistima među njima - na vrhu koplja. Osim toga, nekoliko godina kasnije, tijekom gospodarske krize i vizije Grčke od strane MMF-a i EU-a, ponovno smo doživjeli važne pobune. Nekoliko godina nakon ovih događaja u fazi smo izvlačenja zaključaka, od kojih bi se neki mogli odnositi i na vašu borbu. Obraćamo vam se s nekoliko riječi, u nadi da će vam biti korisne.

1. Događaji pobune natjeraju ljude da slušaju. Odjednom, tisuće ljudi nisu samo voljni

slušati nove prijedloge i ideje, već ih i traže. To je jednoživotna prilika da se radikalni pokreti obrate ljudima i uvjere ih.

2. U takvim događajima, najveća prijetnja dolazi iznutra. Iza svih koji se bore, koji gube san, bivaju ozlijeđenima ili uhićenima, nalaze se konvencionalne političke snage (stranke, op. prev.) koje traže mjesta za vlastitu promociju. Oni su prvi koji će pokušati potkopati borbenu duh, natjerati ljude da se vrate svojim kućama i izolirati radikalnije elemente kada se napetosti smire. U Grčkoj, nakon događaja iz 2008., krajnji pobjednik bila je ljevičarska stranka (Syriza, op. prev.) koja je na kraju postala Vlada i odbacila svoja prijašnja obećanja.
3. Pobune umiru i na kraju ostaje pitanje što se postiglo. Država se neće ustručavati žrtvovati svog 'nesretnog' slugu kako bi umirila bijes javnosti. U Grčkoj je ubojica 15-godišnjeg djeteta osuđen na doživotni zatvor. Ovisno o trajanju i intenzitetu ustanka, i osim - obično privremene - kazne za počinitelja, mogao bi se osvojiti određeni teren u obliku reformi zakona. To je dobro, ali mogu se osvojiti puno bolje stvari, poput povjerenja, razvoja političke svijesti i dugoročne organizacije ljudi iz baze (tzv. grassroots op. prev.). Nakon pobune 2008. naš je pokret izašao puno jači, ali istovremeno, i puno manje nego

što je mogao imati spremnost da se uključi u organizirani politički rad i razvijanje novih društvenih struktura, sposobnih za prihvaćanje još puno ljudi.

4. Iako su borba protiv represije ili rasizma središnja pitanja, pobuna će iznijeti još puno njih. Na kraju, ovo je i najvažnije: organiziranje ljudi iz baze. U Grčkoj su se, u vrijeme financijske krize i velikih narodnih pokreta, formirale lokalne skupštine. Prema našem mišljenju, anarhističkom pokretu nedostajala je strategija sposobna da napreduje i širi se, pa je taj potencijal unutar radničke klase usahnuo i umro. Međutim, dok je još uvijek funkcionirao, pokazao je elemente koji su nam omogućili velika nadanja...
5. Za vrijeme pobuna, kao i za vrijeme revolucija, ljudi iz viših privilegiranih društvenih klasa mogu stajati s ljudima radničke klase. Ovo nije loše. Često društvena svijest osobe nadilazi njezin klasni ili politički interes. Međutim, to ne može poništiti činjenicu da na

kraju radnička klasa mora tražiti uzroke svoje patnje u klasnoj nejednakosti i političkom delegiranju. Analiza klase i upućivanje na nju ne mogu izostati, a s radošću čujemo poznati slogan 'Pojedimo bogate' ('Eat The Rich') koji odzvanja ulicama američkih gradova. Međutim, osim ulica - to nam je postalo očito - radna se mjesta moraju pretvoriti u prostore otpora, pobune i organiziranosti.

6. Kleveta, zazivanje propasti i proizvodnja straha nesumnjivo su dio oružarnice medija, svaki put kada se pojavi ovakva situacija. To je neizbježno. To je strategija stvaranja straha koja pokušava predstaviti prihvatljivu fasadu za buržuje. Siromašni ljudi, doseljenici i odmetnici zasigurno će pljačkati bogatstvo koje im se uskraćuje. Međutim, problem organiziranog kriminala koji preuzima pobunu zahtijeva marljivu pažnju, ne radi medija, već zbog same duše pobune. Mi smo ti koji proizvode bogatstvo i nema druge akcije koja je više revolucionarna od vraćanja bo-

gatstva (natrag u ruke proizvođača op. prev.).

7. Tijekom 2010. godine, u jeku borbe protiv financijskog nadzora Grčke, tijekom najvećeg i najmilitantnijeg protesta u središtu Atene, zapaljena je banka, a troje radnika koji su bili unutra umrli su (od posljedica gušenja op. prev.). Tuga koja je preplavila sve baš kao i žestoka kleveta koju su mediji proizveli protiv pokreta, ugasili su bijes i zadali udarac od kojeg se pokret nikad nije oporavio. Takvi su događaji proizvodi ili loše sreće, zločinačkog nemara ili provokacije i mogu postati nadgrobni spomenik pokreta.
8. Fašisti će nastupiti, pomažući državi u klevetanju i suzbijanju borbe, pogotovo jer je ubojstvo Georgea Floyda imalo rasne motive. Takve okolnosti, kada fašisti nastupe dok se država bori da ih zadrži pod svojom zaštitom, uvijek su dobra šansa da se stvari riješe najopasnijom političkom zarazom koja truje radničku klasu (da se mase okrenu fašizmu op. prev.)
9. Unatoč desetljećima borbe na ulicama, ne možemo kritizirati militantni dio vaše borbe. Ne suprotstavljamo se istoj vrsti vojske kao i vi. Međutim, možemo s vama podijeliti neka iskustva iz revolta iz 2008. o određenom pitanju. Osim sukoba tijekom središnjih, masovnih događaja, aktivizam u različitim četvrtima i u cijelom gradu ili državi može pojačati opću klimu i dezorijentirati državne snage.
10. U ovim vremenima, glavna stvar koju organizirane revolucionarne snage moraju učiniti jest biti sposobni dati odgovore na pitanja funkcioniranja, organiziranosti i politike. Nije

vrijeme za slijedenje striktnih ideoloških rješenja. Tisuću puta je bolje donijeti pogrešnu odluku nego uopće ne donijeti odluku. Nijedan revolt nije kopija drugog i stoga svaki novi revolt zahtijeva nove pristupe. Anarhisti moraju biti spremni i sposobni pronaći odgovore na ta pitanja bez oklijevanja ili odgađanja. Eksperimentirajte, imajte otvoreni um i ujedinite se (pobuna može drastično promijeniti status quo u pokretu, kao što smo to saznali 2008.). Inzistiramo na jedinstvu i zajedničkoj strategiji anarhista, znajući dobro da je to lakše reći nego učiniti.

U situacijama poput ove; što je sjajno, a što nije, što je važno, a što je nevažno, određuje budućnost, a ne prošlost. Ni u kojem slučaju naša namjera nije dati vam lekcije. Ono što vidimo da se događa u SAD-u veće je i važnije od svega što smo do sada doživjeli u Grčkoj. Stajat ćemo uz vas u skladu s našim najboljim sposobnostima, nastavljajući našu borbu doma. Internacionalizam i jedinstvo među borbenim ljudima odražavaju jedinstvo interesa radničke klase u cijelom svijetu, bez obzira na boju, rasu i kulturu. Sjećamo se solidarnosti američkog pokreta s našim borbama. Put koji slijedimo zajednički je za sve nas, bez obzira gdje se nalazimo na karti. To je put borbe protiv kapitalizma, države, fašizma, rasizma, seksizma i bilo kakve diskriminacije.

Za ravnopravnost. Za slobodu. Za istinsku i trajnu pravdu. Za društveno oslobođenje.

Anarhistička federacija (5. lipnja 2020., Grčka)

Prijevod: Mreža anarhista

Razgovor Makhna i Durrutija u Parizu 1927.

"Došli smo pozdraviti sve velike ruske revolucionare koja tvoja ličnost predstavlja, revolucionare koji su se borili za ostvarenje naših liberterskih ideja i odati počast tvojoj borbi u Ukrajini, koja je toliko puno značila za sve nas." Durruti jeve riječi ostavile su dubok dojam na utučenom ratniku. Naizgled mali čovjek Mahno je oživio, prodoran pogled njegovih okruglih očiju pokazao je da još uvijek u njegovom izmučenom i bolesnom tijelu postoji snažan duh.

"Uvjeti u Španjolskoj su bolji nego u Rusiji," rekao je Mahno, "za iznošenje revolucije s jakim anarhističkim sadržajem, s obzirom na to da tamo seljaštvo i radništvo ima snažnu revolucionarnu tradiciju. Možda će vaša revolucija stići dovoljno brzo,

kako bih imao zadovoljstvo vidjeti živi anarhizam inspiriran ruskom revolucijom! U Španjolskoj imate osjećaj za organizaciju koji je našem pokretu nedostajao; a organizacija je temelj revolucije. Zato, ne samo da poštujem anarhistički pokret na iberijskom poluotoku, nego i smatram da je jedini trenutno sposoban stvoriti opsežniju revoluciju nego boljševici, pritom izbjegavajući birokratizaciju koja im je otpočetak prijetila. Ali, morate naporno raditi kako bi sačuvali taj osjećaj za organizaciju i kako ne bi dopustili onima, koji smatraju da je anarhizam teorija zatvorena prema životu, da ga unište. Anarhizam nije niti sektaški niti dogmatičan. On je teorija u akciji. Za njega ne postoji predodređen svjetonazor. Činjenica je kako se kroz povijest manifestirao

u svim ljudskim ponašanjima, bilo individualnim ili kolektivnim. On je snaga u samom stupanju povijesti, sila koja ju gura naprijed."

"Naša agrarna zajednica u Ukrajini bila je aktivna na ekonomskom koliko i političkom terenu, te unutar federalnog i uzajamno podržavajućeg sustava kojeg smo stvorili. U komunama nije bilo osobnog egoizma; oslanjali smo se na solidarnost na lokalnoj koliko i na regionalnoj razini. Iz naših uspjeha jasno se vidjelo postojanje različitih rješenja od onih koji su nametnuli boljševici. Ne bi došlo do tragične podjele između sela i grada da je ostatak zemlje prakticirao naše metode. Rusi bi se spasili od gladnih godina i spriječili besmislene sukobe radnika i seljaka. I što je najvažnije, revolucija bi krenula drugačijim tokom. Kritičari kažu kako je naš sustav bio neodrživ i da nije mogao rasti zbog svoje seljačke i zanatske osnove. To nije istina. Naše su komune bile miješane - poljoprivredne i industrijske - a neke su bile i posebno industrijske. Ali, nešto drugo je činilo naš sustav jakim; revolucionarno sudjelovanje i entuzijazam svih, što je osiguralo da se ne pojavi nova birokracija. Svi smo istovremeno bili borci i radnici. U komunama je skupština bila tijelo koje je rješavalo probleme, a u vojnim poslovima postojao je ratni komitet u kojem su bile predstavljene sve postrojbe. Ono što nam je bilo najvažnije je da su svi sudjelovali u kolektivnom radu; što je bio način da se zaustavi vladajuća kasta u monopoliziranju moći. Na taj način smo ujedinili teoriju i praksu. Upravo zato što smo pokazali kako su boljševičke taktike nepotrebne, Trock i Lenjin su poslali Crvenu armiju da nas slome. Boljševizam je pobijedio u Ukrajini i Kronštatu vojno, ali povijest će nas jednog dana osvetiti i osuditi grobare ruske revolucije."

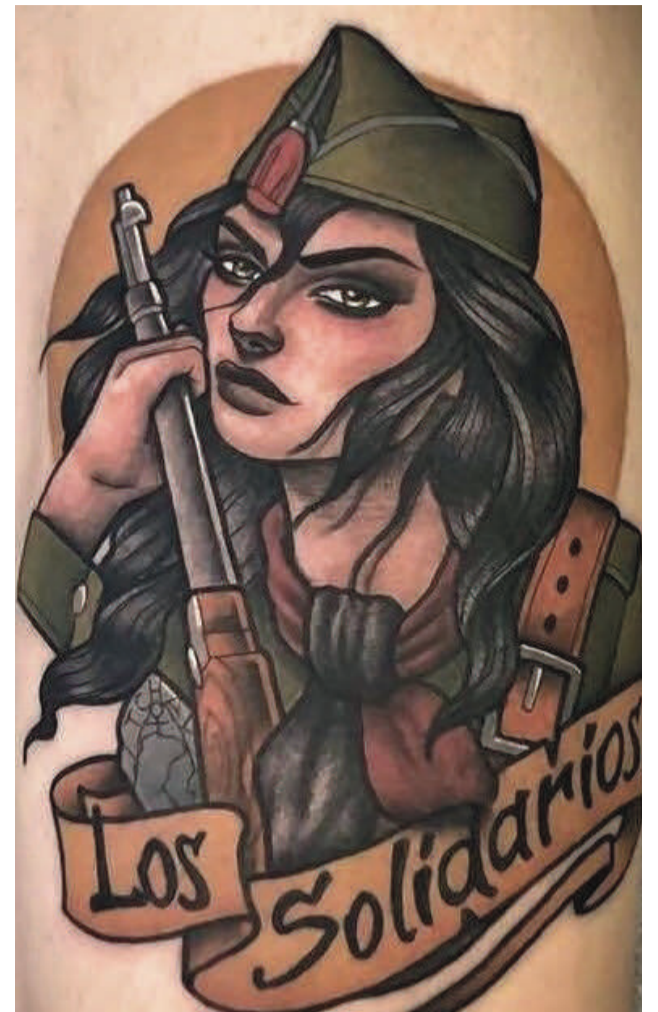
"Nadam se da ćete postupiti bolje od nas kada dođe prilika." Dok se pozdravljao rekao je; "Mahno nikada nije odbio borbu, ako budem još uvijek živ kada krene vaša revolucija, bit ću jedan među mnogim borcima." Na žalost, Mahno je umro 2 godine prije nego je izbila revolucija u Španjolskoj.

Izvor: Durruti in the Spanish Revolution, Abel Paz (AK Press 2007.)

Los Solidarios

Los Solidarios ("Solidarnost"), poznati i kao Crisol ("Nesalomljivi"), bili su španjolska anarhistička oružana grupa osnovana 1923. u Barceloni, kao odgovor na terorizam gazdi i Crkve, koji su unajmljivali kriminalce da ubijaju istaknute sindikaliste CNT-a i anarhiste. Grupa je imala odlučan utjecaj u oblikovanju anarhističkog pokreta.

Los Solidarios su bili nasljednici Los Justicieros ("Osvetnika"), stvorenih u San Sebastianu od strane Durrutija i lokalnih anarhista kao što su Ruiz, Aldabatecu, Marcelino del Campo ili Suberviola. Grupa je bila odgovorna za pljačke banaka, ubojstvo kardinala iz Zaragoze (Juan Soldevilla y Romero) 1923., odgovornog za progon anarhista. Nakon toga članovi grupe bili su prisiljeni napustiti Španjolsku, te su emigrirali u Francusku, a zatim u Latinsku Ameriku gdje su nastavili pljačkati banke s čime su financirali radnički pokret. Kada su se vratili u Francusku pokušali su ubiti u Parizu španjolskog kralja Alfonsa XIII., koji je bio odgovoran za ubojstva anarhista i diktaturu u njihovoj

zemlji. Nakon toga su izbačeni iz Francuske i zaputili su se u Belgiju. Proglašenjem republike u Španjolskoj 1931. neki su se vratili doma i nastavili djelovati kao grupa Nosotros ("Mi") u Anarhističkoj federaciji (FAI).

Neki od članova Los Solidarios bili su;

- Juan García Oliver, konobar
- Buenaventura Durruti, mehaničar
- Francisco Ascaso, konobar
- Antonio Ortiz Ramírez, radnik
- Ramona Berri, radnica
- Gregorio Jover, radnik
- Antonio Martín Escudero, radnik
- Miguel García Vivancos, radnik
- Pepita Not, radnica
- Rafael Torres Escartín, kuhar
- Ricardo Sanz, tekstilni radnik
- Aurelio Fernandez, mehaničar
- Alfonso Miguel, stolar
- Gregorio Suberviela, mehaničar
- Eusebio Brau, radnik u ljevaonici čelika
- Marcelino Manuel Campos, tapetar
- Miguel Garcia Vivancos, vozač
- Antonio del Toto, radnik

Protiv korone i vladajućih

Besparica, neplaćeni računi, krediti, neizdržljivi podstanarski nameti, povećanje kriminalnog ponašanja beskrupoloznijih pojedinaca i grupa, dvostruka mjerila restrikcija Stožera u odnosu na turizam, izbore, vladajuće i domicilno stanovništvo van sezone, maltretiranje djece s nejasnim pristupom školovanju - mogla bi biti ubojita kombinacija za pucanje po šavovima, ovog pitomog i konformistički nastrojenog naroda.

Jedino gore od toga biti će ako se na čelo nezadovoljstva nametnu grupe i pojedinci, koji glavni izvor problema vide u 5G mrežama, maskicama, cjepivu, izbjeglicama, a ne odlučna akcija protiv gazdi i političara, države i kapitalizma. Jer onda ne samo da ćemo biti u izuzetno teškoj situaciji, već ćemo i udarati po krivim problemima, dok nam se smanjuju plaće i slobode organiziranja i kretanja pod izgovorom korone.

Pristup hrani, krovu nad glavom, kvalitetnom, sigurnom i osiguranom za sve zdravstvu i školstvu, boljim radnim uvjetima i općenito višem standardu, bit će teme koje ćemo mi gurati, koje smo gurali i koje guramo sada. Koronu koriste elite kako bi nas dodatno izrabili u klasnom sukobu, u kojem gubimo već desetljećima. Bogati su bogatiji, a siromašni su siromašniji.

Mreža anarhista (19. kolovoz 2020.)

Tri puta sam vidio pištolj maršala

'Nisam bio mirno dijete neću vas lagati, ali nikada nisam radio stvari koje bi štetele zajednici u kojoj sam živio. Eventualno bi se tu i tamo kojem šupku jako nježno zatresla stolica i to je manje-više bilo to.

Moje prvo iskustvo gledanja u pištolj s pogrešne strane je bilo kada sam bio mladi alternativac u pubertetu. Matori desničar je bio je s druge strane, sav zapjenjen u domoljubnom govoru - kako mi svojim stavovima pljujemo po državi. Nisam mogao imati više od 15 godina i bilo je vruće ljetno veče možda baš u kolovozu. Moj grijeh je vjerojatno bio što sam imao anti-državne prišivke i čudnu frizuru.

Druga ljubav stigla mi je par godina poslije u proljeće, za vrijeme studentskih štrajkova i okupacija fakulteta. Nježno je ušetala u moj život dok sam hodao s prijateljima po večernjoj cesti, otvorila svoj veliki kožni kaput ispod kojeg se sjajio pištolj. Jedino sam ja vidio tu ljubavnu gestu i bilo je sasvim besmisleno drugima pokušati objasniti što sam

vidio. Moj grijeh je bio taj što sam bio katalizator za studentske štrajkove, generacije kojoj je bilo pun kurac bolonje, naplaćivanja fakulteta i bahatosti uprava i studentskih ulizica.

Treći udvarač nakon par godina poslije, u večernjim satima mi se parkirao pred stanom gdje sam živio s djevojkom. Čekao je da prijatelj dođe po mene s kojim sam išao na cugu. Pogledao me u oči samo kako pravi igrači mogu i pokazao pištolj za svojim opasačem. Opet sam samo ja uspio vidjeti tu ljubavnu gestu. Sjeo sam u auto i otišao na cugu. Moj grijeh je bio što sam godinama zdušno organizirao ulične prosvjede protiv socijalnih rezova.

Kada sam naposljetku bio i prvi puta ozbiljnije uhićen s ozbiljnim posljedicama po svoj život i onih koji me vole, opet je bila večer. Ovo-ga puta sam sjedio na ispitivanju okružen s 10-ak smrtno ozbiljnih lica policajaca koji su imali puno čvaraka na svojim odorama do onih kompletno u civilu. Rekli su mi da ako nastavim organizirati akcije u njihovom gradu, da će posjetiti moju obitelj i sve ih poubijati. Jedan od njih je, između ostaloga, bio načelnik policijske postaje.

Moj skromni zaključak je taj da su mi jutro i dani naklonjeniji, ti večernji sati su zbilja za kurac.'

(Kratke priče / Ognjen Ivanov kolovoz, 2020.)

Izvor: blog.dnevnik.hr/ognjenoveprice/2020/08/1632298757/tri-puta-sam-vidio-pistolj-marsala.html

Koliko vrijedi riječ tipičnog komunista – Susret Voljina i Trockog

U travnju 1917. igrom slučaja sreo sam Trockog (otprije smo se znali u Rusiji, te kasnije u Francuskoj otkud smo izbačeni 1916.) u njujorškoj tiskari koja je radila za razne ruske ljevičarske organizacije. U to vrijeme, vodio je dnevnu tiskovinu lijevih marksista *Novij Mir* (Novi svijet). Dok je meni Federacija sindikata ruskih radnika povjerila uređivanje posljednjih brojeva njihovog anarhosindikalističkog tjednika *Golos Truda* (Glas rada), prije nego su se novine preselile u Rusiju. Tjedno sam proveo jednu noć u tiskari, večer prije izdavanja novina. I tako sam prve noći svoje dužnosti imao prilike upoznati Trockog.

Razgovarali smo, naravno, o Revoluciji. Obojica smo se pripremali za odlazak iz Amerike kako bi se vratili natrag u domovinu.

Jednom prigodom rekao sam Trockom: "Uzme li se sve u obzir, potpuno sam siguran da će lijevi marksisti

naposljetku preuzeti vlast u Rusiji. Štoviše, neizbježno je da će obnovljeni sovjeti doista ući u sukob s buržujskom vladom. Ta vlada ih neće moći satrti zbog radne mase u zemlji koju čine radnici, seljaci itd., kao i skoro većine vojske, koji će se, naravno, prikloniti sovjetima protiv buržuja i njihove vlade. Čim narod i vojska podrže sovjete, bit će pobjednici u započetoj borbi. A čim pobijede, vi lijevi marksisti ćete se domoći vlasti. Radne mase će imati ulogu povesti revoluciju do kraja. Pošto su sindikalisti i anarhisti preslabi u Rusiji da bi usmjerili pažnju radnih masa ka svojim idejama, mase će dati svoje povjerenje vama i postat ćete "gospodari zemlje". Nakon toga, jao si ga nama anarhistima! Neizbježno je da ćemo se vi i mi sukobiti. Čim učvrstite svoju moć, počete ćete nas progoniti. I okončat ćete s nama postreljavši nas kao jarebice..."

"...Smiri se, družo", odgovori Trocki. "Vi ste tvrdoglavi i imate nepopravljivu maštu. Gledaj, kako stvari stoje, koja je razlika između nas? Samo pitanje metode tj. načina rada, što je sasvim sporedno. Vi ste, poput nas, revolucionari. Mi smo anarhisti u konačnici kao i vi. Jedina razlika što vi želite uspostaviti anarhizam istog trena, bez tranzicije i pripreme. Mi marksisti vjerujemo da nije moguće s jednim "skokom" u slobodarski svijet budućnosti. Iščekujemo prijelazni stadij, tijekom kojeg će biti pripremljen teren za anarhističko društvo uz pomoć protuburžujskih političkih snaga: diktature proletarijata koju provodi proleterska stranka na vlasti.

Ukratko, to je samo razlika u nijansi, ništa više. U suštini, jako smo si bliski. Braća smo po oružju. Imaj na umu: borit ćemo se protiv zajedničkog neprijatelja. Zar će nam ikada pasti na pamet da se međusobno borimo? Štoviše, ne sumnjam u to da ćeš uvidjeti nužnost privremene socijalističke proleterske diktature. Pa stvarno ne vidim razlog za ratovanje između nas. Zasigurno ćemo se boriti rame uz rame. Potom, čak i ako se ne slažemo, pretjeruješ kada tvrdiš da će socijalisti provoditi fizičko nasilje nad anarhistima! Sam život i rasuđivanje masa će biti dovoljni da se riješi problem te da nas dovede do slaganja. Nikako! Možeš li, čak i na jedan trenutak, razmatrati takvu besmislicu: da lijevi socijalisti na vlasti upere puške u anarhiste! No, no, za koga nas smatraš? U svakom slučaju, socijalisti smo, družo Voljine! Dakle nismo vaši neprijatelji..."

U prosincu 1919., uhićen sam u vrlo lošem zdravstvenom stanju od strane boljševičke vojne vlasti u mahnovističkom teritoriju. Smatrajući me militantom od značaja, vlasti su obznanile Trockog o uhićenju preko posebnog telegrama te ga upitali kako trebaju postupiti sa mnom. Ubrzo je došao njegov odgovor, isto tako preko telegrama. Bio je kratak i jasan te glasio: "STRELJAJTE GA ODMAH. - TROCKI". Nisam strjeljan samo zahvaljujući nizu sretnih okolnosti.

Izvor: Voline (2019). *The Unknown Revolution: 1917-1921*. Oakland: PM Press. - Prijevod: Mreža anarhista

Povijesno najpoznatija anarhistička organizacija na svijetu - FAI Španjolska

U Španjolskoj je u srpnju 1927. godine održan ilegalni plenum anarhista, pod okriljem obiteljskog piknika na plaži u Valenciji, na kojem je stvorena Iberijska Anarhistička Federacija (FAI). Federacija je okupljala španjolske i portugalske anarhističke grupe, te pridružene im anarhističke grupe u egzilu u Francuskoj, zbog toga je federacija uzela naziv po iberijskom poluotoku.

Kada je CNT, koji je osnovan 1910., kao revolucionarni sindikat potjeran u ilegalu 1921., FAI je pomogao svojom užom jezgrom da preživi. Osim toga odgovoran je za nekoliko pokušaja anarhističkih ustanaka; Casas Viejas (siječnja 1933.), Saragossa (prosinca 1933.) i Asturia (listopada 1934.). Također, FAI je uspješno likvidirao plaćene ubojice, samo u Barceloni njih 20-ak, koje su ubijale istaknute sindikaliste po nalogu gazdi i Crkve, te oko 150 istaknutih fašista Falange.

Unutar CNT-a u nekoliko navrata prevladali su birokratske i reformističke struje te održali revolucionarni smjer sindikata. 1936. FAI je odigrao ključnu ulogu u revoluciji, uspostavljajući između ostalog Komitet Antifašističkih Milicija. Više o tome pisali smo i pisat ćemo na temu revolucije u Španjolskoj.

Više o FAI-u možete potražiti u sljedećim knjigama na engleskom jeziku:

- 'We The Anarchists! A Study Of The Iberian Anarchist Federation (FAI) 1927-1937' (Stuart Christie) i 'Anarchist Organisation: The History of the F.A.I.' (Juan Gomez Casas)

[Tekst pripremlilo uredništvo časopisa Društvo otpora - povodom godišnjice osnivanja 'Federacije anarhista iberijskog poluotoka' (FAI), srpnja 2020.]

MUJERES LIBRES, Mary Nash (1975.) / DAF 2018.

"I posljednji među robovima, jednom kada prijeđe preko praga svojega doma, pretvara se u vladara i gospodara. (...). Onaj koji je do prije 10 minuta prije u gorčini podnosio sva buržujska ponižavanja, sada nastupa kao tiranin i tjera te nesretnice da osjete istu gorčinu..."

Pregled knjige o 'Slobodnim ženama' u Španjolskoj 1930-ih donosi nam radnički feminizam. Ograničeni pogled na ženu postojao je i među anarhistima, zahvaljujući Proudhonovom karakteriziranju žena samo kao 'rodilja i dojilja'. Premda je Bakunjin ispravio tu nepravdu proglašavajući ravnopravnost, s muškom nadmoći se još tek trebalo izboriti, kako bi se ženama omogućilo sudjelovanje u političkom, ekonomskom i društvenom životu zemlje. Ratna i revolucionarna situacija u Španjolskoj otvorila je mogućnost da se tom problemu i praktično pristupi.

U borbi za jednaka prava i obaveze, vjerovala su kako je ispravan ideal revolucionarnog anarhizma i potreba za društvenom revolucijom koja bi ukinula kapitalizam i državu, ali kako se oslobođenje žena neće automatski dogoditi i da im je zbog toga potreban autonoman ženski pokret usklađen s ostatkom liberterskog pokreta (Nacionalnom konfederacijom rada - CNT, Iberijskom anarhističkom federacijom - FAI, te s Iberijskom federacijom liberterske mladeži - FIJL). Reakcija ostatka pokreta, koji ih nikada nije priznao ravnopravnim dijelom, na žalost im je dala za pravo.

Priča o ženskoj organizaciji kreće s istoimenim časopisom 1936. godine iz Madrida, koji se udružio s 'Ženskom kulturnom grupom' iz Barcelone time udarajući temelje Mujeres Libres, da bi ubrzo organizacija brojala 147 lokalnih grupa diljem republikanske Španjolske, okupljajući 20 000 žena - s ciljem

oslobađanja žene od neobrazovanosti, najamnog robovanja i robovanja muškarcima. Nedostatak radne snage zbog ratnih okolnosti, omogućio je ženama da izađu iz svojih tradicionalnih uloga kućanica i masovnije se uključe u proizvodnju, pa je velika uloga organizacije bila i u opismenjavanju, tehničkoj i strukovnoj naobrazbi žena. Treba razumjeti kontekst vremena da je tada, čak i među anarhistima, društvena borba bila uglavnom rezervirana za muškarce.

Značaj im treba pripisati i zbog postojanja kampanji za besplatne dječje vrtiće i pučke kuhinje, spolnu slobodu, ravnopravnost u plaćama i ekonomsku neovisnost, koji bi olakšali žensku ravnopravnost. Veliku ulogu su pripisivale kulturnom radu, čemu u prilog ide postojanje 'Instituta Mujeres Libres' u Madridu i Valenciji, 'Kuće žene radnice' u Barceloni i uspostavljanje 'Prihvatilišta za oslobođenje od prostitucije'. Naglasak su stavljale i na odgoj i obrazovanje, stoga su tvrdile kako škola u kapitalističkom režimu služi kao sredstvo za ugrađivanje kapitalističke ideologije i vrijednosti u dječje glave, pa su povele i kampanju za racionalističko obrazovanje djece, u kojemu se djeci ne nameću politička uvjerenja, odgajajući ih u ravnopravnosti i slobodi.

Danas nam neke stvari mogu izgledati zastarjelo, ali uz postojanje 'NGO feminizma' koji probleme locira uglavnom u poboljšavanju zakona, bez dovođenja sustava u pitanje i postojanje 'buržuskog feminizma' koji rješenje vidi u pretvaranju žene u muškarca, tj. u predatora, gazdaricu i političarku, proleterski feminizam ostaje još uvijek izuzetno potreban u osnaživanju žene radnice i kritici države i kapitalizma.

Lav Zadov; anarhistička babaroga?

Lev Zadov - Zinkovsky
(1893.-1938.)

Najpoznatiji kao šef kontraobavještajne službe mahnovista (Kontr-razvedka), revolucionarne ustaničke vojske Ukrajine koja se borila pod crnim barjakom anarhizma i Nestora Mahnoa, kojemu je nekoliko puta Zadov spasio život.

Zadov je rođen u seljačkoj obitelji Židova na jugu Ukrajine 1893. godine, a nakon osnovne škole radio je kao metalski radnik u Yuzovki, gdje je pristupio grupi anarhokomunista. Grupa je pljačkama financirala svoj rad, što ga je dovelo na robiju u trajanju od 8 godina, kada ih je uhvatila tajna caristička policija Ohrana 1913 godine. Iz zatvora je pušten za vrijeme Februarske revolucije 1917., pri sveopćoj amnestiji političkih zatvorenika, kada uzima pseudonim Zinkovsky.

Borio se kao vojnik u Crvenoj armiji u kojoj je brzo napredovao, a 1918. je pobjegao i pridružio se anarhističkim snagama Mahnoa u Ukrajini, kada je bio poslan od strane Crvene armije da se bori iza neprijateljskih linija Nijemaca. 1919. u suradnji s anarhistom Chernyakom izgrađuje prve skupine kontraobavještajne službe mahnovista. 1921. godine Nestoru, koji je ozbiljno ranjen, spašava život tako da s grupom mahnovista preobučenih u crvenoarmejske prelazi u Rumunjsku, gdje u Bukureštu uspostavlja mahnovistički centar za nastavak rada nakon vojnog poraza u Ukrajini.

1924. godine s bratom se vraća na teritorij sovjeta i predaje. Vlasti ga amnestiraju nakon 6 mjeseci ispitivanja, a Zadov kreće s infiltracijom

u tajnu boljševičke policiju Čeku, odnosno u tadašnji OGPU, koji kasnije postaje NKVD. Boljševičke vlasti ga čak i nagrađuju za rad, a on to cijelo vrijeme nastavlja održavati kontakt s izbjeglim mahnovistima kako bi uspostavio podzemne mahnovističke ćelije u Ukrajini. Kijevski

ga NKVD 1937. uhićuje, a 1938. u 'staljinističkim čistkama' pogubljuje nakon suđenja od 15 minuta.

1990. godine Zadova vlasti rehabilitiraju.

Solidarna crno crvena zabava u Puli (benefit)

SUPVERZIVNI ZVUK #2
 DC ROJC - PULA - 5.9. 2020.
 UNUTRAŠNJE DVORIŠTE
 SOLIDARNA PULA BENEFIT ZA SOS TEAM KLADUŠA

BOOMBAR DUB
FOREIGNERS EVERYWHERE
CUE SURPRISE
HEAVY DUTY SOUNDSYSTEM

STUDENTSKA UDRUGA PULA / MREŽA ANARHISTA - DRUŠTVO OTPORA

Dodi i đuskaj 5.9.2020. za samooorganizirani medicinski kolektiv 'SOS team Kladaša', koji djeluje u BiH blizu granice s Hrvatskom, pomažući izbjeglicama. U suradnji sa Studentskom udrugom Pula iz

Mreže anarhista pozivamo vas na party. Novcem kupujemo medicinske i druge potrepštine za 'SOS team Kladaša'. Ovom gestom solidarnosti želimo javno reći da smo protiv ksenofobije, za internacional-

nu solidarnost, te podršku samooorganiziranim kolektivima.

Više na facebooku: SUPverzivni Zvuk #2 Benefit za SOS team Velika Kladaša @Rojc